



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1-По2 4/21
4.11.2021. године
Београд



У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Растка Поповића, председника већа, судија Наде Хаџи-Перић, др Миодрага Мајића, Александра Вујичића и Оливере Анђелковић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног Милоша Чајевића**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.9/18 од 26.04.2021. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП-а, дана 04.11.2021. године, **већином гласова** је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБЕ браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.9/18 од 26.04.2021. године, у **погледу одлуке о казни**, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеном Милошу Чајевићу, применом одредби члана 5 став 2, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, **утврђује казну затвора у трајању од 5 (пет) година**, док му применом одредбе члана 49 став 1 КЗ СРЈ, **узима као утврђену казну затвора у трајању од 6 (шест) година**, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К.бр.22/15 од 12.02.2016. године, која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, због кривичног дела убиство из члана 47 став 1 Кривичног законика Републике Србије, а затим га, применом одредби чланова 48 и 50 КЗ СРЈ, **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година**, у коју му урачунава време проведено у притвору, почев од 27.05.1993. године до 05.11.1993. године и време проведено на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К.бр.22/15 од 12.02.2016. године, а која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, почев од 01.09.2016. године, па надаље, док се жалбе браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, у преосталом делу, као и Тужиоца за ратне злочине, **ОДБИЈАЈУ као неосноване**, а пресуда Вишег суда у Београду,

Одељења за ратне злочине, К.По2 бр.9/18 од 26.04.2021. године, у **непрениченом делу ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

1. Првостепена пресуда, изјављене жалбе, одговор на жалбу и предлог Тужиоца за ратне злочине

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К.По2 бр.9/18 од 26.04.2021. године, окривљени Милош Чајевић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, па му је суд, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 5 став 2, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, за учињено кривично дело претходно утврдио појединачну казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци, па му је применом одредбе члана 49 став 1 КЗ СРЈ узео као утврђену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К.бр.22/15 од 12.02.2016. године, која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, због кривичног дела убиство из члана 47 став 1 Кривичног закона Републике Србије, а затим га, применом одредби чланова 48 и 50 КЗ СРЈ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, у коју му је урачунато време проведено у притвору, почев од 27.05.1993. године до 05.11.1993. године и време проведено на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К.бр.22/15 од 12.02.2016. године, а која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, почев од 01.09.2016. године, па надаље. Окривљени Милош Чајевић обавезан је да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем. Оштећена [REDACTED] упућена је на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, закаже и одржи седницу већа, на коју тражи да се позове и Тужилац за ратне злочине, а да се након одржане седнице већа закључи да су испуњене претпоставке предвиђене чланом 449 став 1 ЗКП-а, за одржавање претреса пред другостепеним судом, јер је чињенично стање погрешно утврђено, да закаже и одржи претрес пред другостепеним судом, првостепену пресуду преиначи усвајањем жалбе Тужиоца за ратне злочине и окривљеног Милоша Чајевића огласи кривим и за кривично дело ратног злочина против цивилног становништва силовањем из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, описано под тачком 3 оптужнице Тужилаштва за ратне злочине, учињеног на штету оштећене [REDACTED], да усвоји жалбу Тужиоца за ратне злочине, преиначи првостепену пресуду и окривљеног Милоша Чајевића за учињено кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а за које кривично дело је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуди на знатно већу казну затвора или да усвоји жалбу Тужиоца за ратне злочине и укине

првостепену пресуду у односу на кривично дело силовање на штету оштећене ██████████ описано под тачком 3 оптужнице Тужилаштва за ратне злочине и предмет упути у том делу првостепеном суду на поновно суђење, и

-бранилац окривљеног Милоша Чајевића, адвокат Зоран Јовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, усвоји жалбу и укине ожалбену пресуду, а предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

У одговору на жалбу браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, изјављену против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.9/18 од 26.04.2021. године, Тужилац за ратне злочине предложио је да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, жалбу браниоца окривљеног Милоша Чајевића одбије као неосновану, те да о седници већа обавести заменика Тужиоца за ратне злочине.

Тужилац за ратне злочине је у поднеску Ктo.бр.7/18 од 25.08.2021. године, предложио да се усвоји жалба Тужиоца за ратне злочине и првостепена пресуда у вези са погрешно утврђеним чињеничним стањем у њеном делу који се односи на тачку 3 оптужнице (силовање на штету оштећене ██████████) укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, а у вези са одлуком о кривичној санкцији у делу пресуде који се односи на тачке 1 и 2 оптужнице (мере застрашивања и терора према цивилима муслиманске националности, нечовечно поступање према два цивила) усвоји жалба Тужиоца и првостепена пресуда преиначи тако да се окривљени Милош Чајевић осуди на знатно тежу казну затвора, а да се жалба браниоца окривљеног, адвоката Зорана Јовановића, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 448 ЗКП-а, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Миољуба Виторовића, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, одговора на жалбу, имајући у виду и мишљење Тужиоца за ратне злочине, те објашњење навода жалбе заменика Тужиоца за ратне злочине, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП-а, донео одлуку као у изреци пресуде.

2.Разлози за одбијање жалбе браниоца окривљеног

2.1 Истицање битних повреда одредаба кривичног поступка

Жалбом браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, првостепена пресуда се оспорава због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 Законика о кривичном поступку, тако што се наводи да је изрека ожалбене пресуде неразумљива, као и да је иста у супротности са

изведеним доказима и разлозима које првостепени суд даје у образложењу ожалбене пресуде.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, супротно напред наведеним жалбеним наводима, налази да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, нити нејасноће, те је првостепени суд у побијаној пресуди, којом је окривљеног Милоша Чајевића огласио кривим, дао детаљне разлоге које у свему као правилне прихвата и веће овога суда.

Наиме, неприхватљиви су наводи из жалбе да су искази сведока оштећених Миреле Бродлић, Семке Чалуковић, Мухамеда Чалуковића, [REDACTED], а чијим исказима је суд поклатио веру, у супротности како сами са собом у појединим фазама поступка, тако и међусобно, при чему је првостепени суд у односу на поједине разлике у исказима ових сведока дао прихватљиве разлоге, о чему ће више бити речи код образлагања жалбе браниоца окривљеног због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

2.2. Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

Ценећи жалбене наводе браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, исте оцењује неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање када је нашао да је окривљени Милош Чајевић извршио кривично-правне радње, ближе наведене у изреци ожалбене пресуде.

Наиме, бранилац окривљеног Милоша Чајевића, адвокат Зоран Јовановић, у изјављеној жалби указује да првостепени суд ожалбену пресуду заснива на исказима сведока оштећених Миреле Бродлић, Семке Чалуковић, Мухамеда Чалуковића, [REDACTED], који су у супротности како међусобно, тако и у погледу временске дистанце давања својих исказа у одређеним фазама овог поступка, указујући на противречности у исказима ових сведока, које је по ставу одбране првостепени суд погрешно оценио и самим тим погрешно утврдио чињенично стање.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне, аргументоване и довољно уверљиве разлоге због којих је прихватио исказе напред наведених сведока, правилно на истима заснивајући утврђено чињенично стање.

2.2.1. Оспоравање утврђеног чињеничног стања из тачке један оптужнице

Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени Милош Чајевић током немеђународног оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, као припадник Резервног састава полиције Брчко, Интервентног вода резервног састава полиције Брчко, примењивао мере застрашивања и терора према цивилима муслиманске националности, а што произлази из детаљних и уверљивих исказа сведока Миреле Бродлић, Семке Чалуковић и Мехмеда Чалуковића, који су били присутни у стану у који је наоружан и у маскирној униформи дошао окривљени Чајевић и који су описали реакције и стања присутних лица конкретном приликом, а његови поступци које је том приликом предузимао како пред пунолетним лицима, тако и пред малолетном децом, представљали су опште опасне радње и акте насиља који су по својој садржини, начину испољавања и свим околностима случаја створиле осећај несигурности код наведених цивилних лица. Ситуација у којој је за време немеђународног оружаног сукоба наоружано лице у пратњи још једног наоружаног лица, које припада једној од страна у сукобу, самоиницијативно уђе у нечији стан, понаша се према лицима која се налазе у стану и која не учествују непосредно у непријатељствима, на начин који се базира на дискриминацији по вери, постројава их и прети им убиством и клањем, уколико приликом његовог наредног доласка у стан неко од њих буде недостајао, односно предузима физичку силу према Горану Хасановићу, коме је након претњи задао ударац отвореном шаком у пределу главе, и по оцени овога суда, проузроковала је висок степен застрашености код лица према којима је предузимана, како то правилно закључује првостепени суд.

Ценећи одбрану окривљеног Милоша Чајевића, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио наводе његове одбране да је као припадник Интервентног вода обилазио станове у Брчком како би се очистили замрзивачи у становима које су људи који су у њима живели напустили и ради проналажења сакривеног наоружања, затим у делу у коме је навео да је у то време, уколико је у стану боравило петоро или шесторо људи, само један члан домаћинства могао да излази напоље и да иде у продавницу, а да остали нису смели да напуштају стан, на шта је он упозоравао људе када је обилазио станове, правилно оцењујући такву његову одбрану као неуверљиву. срачунату на умањење кривичне одговорности и противречну осталим изведеним доказима, будући да нико од тадашњих становника Брчког који је испитан у својству сведока током доказног поступка то није потврдио, при чему његова одбрана није поткрепљена исказом нити једног припадника Полиције Брчко, односно Интервентног вода, који су такође саслушани у овом поступку, већ је управо оповргнута исказом сведока Зорана Јовића, који је детаљно описао које су биле дужности припадника вода и истакао да нису имали обавезу да контролишу лица по списковима да ли се налазе у одређеним становима, затим исказом сведока Дубравка Ђешића, који је изјавио да никада нису добили задатак који је укључивао улазак у станове и пребројавање људи, исказом сведока Никице Митровића, који је навео да припадници Интервентног вода полиције приликом обиласка станова ради преузимања фиксних телефона нису пописивали, ни евидентирали људе који су се налазили у становима, као и исказом сведока Стева Кнежевића, који је навео да никада нису добили задатак да обилазе станове у којима живи муслиманско становништво и да им говоре да не излазе.

Такође, правилно је првостепени суд закључио када одбрану окривљеног није прихватио ни у делу у коме је навео да није тачно да је лицима у стану која се наводе у оптужници претио, нити их је застрашивао, будући да је таква његова одбрана и по оцени овога суда противречна исказима испитаних сведока Миреле Бродлић, Семке Чалуковић и Мухамеда Чалуковића, који су, супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, прецизно описали његово понашање приликом доласка у стан у улици Радомира Цветковића бр. 6 у Брчком, а правилно је првостепени суд посебно имао у виду да је окривљени у својој одбрани навео да се не сећа околности које се односе на одлазак у тај стан и да у погледу презентовања релевантних околности конкретного догађаја није деловао уверљиво.

Наводе из жалбе браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, којима се указује на погрешну оцену исказа сведока оштећених Миреле Бродлић, Семке Чалуковић и Мухамеда Чалуковића, овај суд оцењује као неосноване и налази да је правилно првостепени суд, ценећи исказе наведених сведока, исте прихватио као јасне, доследне, уверљиве и сагласне осталим изведеним и прихваћеним доказима, будући да су се ови сведоци на детаљан и прецизан начин изјашњавали и описали све околности догађаја који је предмет оптужбе и који се односи на застрашивање од стране окривљеног Милоша Чајевића, док су минимална одступања у њиховим исказима и по оцени овога суда последица протеча времена од догађаја који је предмет оптужбе и стреса коме су били изложени током конкретного оружаног сукоба, а животно је нелогично да се сведоци приликом описивања догађаја који се одиграо пре више деценија изјашњавају на идентичан начин, будући да свако има своју перцепцију догађаја, посебно имајући у виду степен застрашености ових сведока, према којима су предметне радње предузимане. При том су њихови искази у битном међусобно сагласни, будући да ови сведоци наводе да је окривљени дошао у стан у коме су се налазили, да је био наоружан, да је био агресиван и да је према њима примењивао мере застрашивања и терора, а првостепени суд је приликом оцене исказа ових сведока имао у виду поједине непрецизности у њиховим исказима, али су исте и по оцени овога суда отклоњене другим изведеним и прихваћеним доказима и не утичу на веродостојност исказа ових сведока којима је правилно првостепени суд поклатио веру и за такво своје закључивање дао јасне и за овај суд у потпуности прихватљиве разлоге, због чега се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, којима се оспоравају искази наведених сведока указујући на њихове контрадикторности, оцењују као неосновани и за овај суд у потпуности неприхватљиви.

2.2.2. Оспоравање чињеничног стања из тачке два оптужнице

Правилно је првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног Милоша Чајевића ни у делу у коме је навео да никада није одлазио у логор “Лука”, осим једном приликом како би пронашао оца своје тадашње девојке Лејле Ибро, који се налазио у том логору, а што је утврдио на основу списка који је постојао на улазу у логор, са којим је обавио разговор у канцеларији за пријем робе која се

налазила у оквиру логора и да никада није улазио хангар логора “Лука”, будући да је таква његова одбрана и по оцени овога суда у супротности како са исказима сведока [REDACTED] у делу у коме су ови сведоци, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, детаљно описали како присуство окривљеног Чајевића у наведеном логору, тако и поступке које је према њима предузимао, а такође је у супротности и са исказима сведока који су били припадници интервентног вода Дубравка Чешића, Зорана Јовића и Стеве Кнежевића, који су изјавили да су припадници вода могли да одлазе у логор “Лука” и описали под којим околностима, а његова одбрана, како то правилно закључује првостепени суд, оповргнута је и чињеницом да је из логора “Лука” довео Дамира Бродлића у стан у коме су се налазили сведоци који су у овом поступку испитани, који су прихватили Дамира Бродлића, који је тада био без ноге и унели га у стан у коме су они боравили. Правилно је првостепени суд нашао да је таква одбрана окривљеног у контрадикторности са исказима сведока Зорана Јовића који је навео да су припадници интервентног вода могли да одлазе у логор “Лука” кад год су хтели и исказом сведока Дубравка Ћешића, који је навео да је било оних који су улазили у логор и никога нису питали, као и да је Милош Чајевић био особа која није поштовала наређења.

И по оцени овога суда, а како то правилно закључује првостепени суд, неверљива је одбрана окривљеног Милоша Чајевића и у делу у коме је навео да није присуствовао догађају који се десио у логору “Лука” браћи [REDACTED], будући да је таква његова одбрана оповргнута исказима сведока [REDACTED] који су и по оцени овога суда, а насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, веома уверљиво, сагласно и прецизно описали идентитет окривљеног, породицу из које потиче, поступање окривљеног Чајевића према њима управо у логору “Лука”, док су наводи окривљеног да је чуо да се то десило [REDACTED], али да не може да се сети ко му је то рекао, и за овај суд крајње неуверљиви, па их стога правилно првостепени суд није прихватио.

Ценећи исказе сведока [REDACTED], правилно је првостепени суд исте прихватио, и по оцени овога суда њихови искази су уверљиви, доследни, јасни и сагласни осталим изведеним и прихваћеним доказима, будући да су ови сведоци детаљно описали ситуацију у којој су се нашли, као и све сегменте нечовечног поступања окривљеног Милоша Чајевића према њима, које је било усмерено на то да их понизи и омаловажи у једној релативно малој средини каква је била Брчко, а у којој су били познати. И по оцени овога суда, како то правилно закључује првостепени суд, исказ сведока [REDACTED] уверљив је у погледу идентитета лица које је према њему и његовом брату нечовечно поступало, имајући у виду чињеницу да је овај сведок пре избијања немеђународног оружаног сукоба на територији општине Брчко, познавао чланове породице Милоша Чајевића, да је са његовим оцем Сретеном Чајевићем, који је био наставник физичког васпитања у Брчком, био у изузетно добрим односима и да су заједно одлазили на путовања у иностранство и да није приликом давања исказа имао никакву дилему у погледу тога да је у логору “Лука” управо Милош Чајевић према његовом брату и њему предузимао радње, ближе описане у изреци пресуде. Имајући у виду напред изнето, не могу се

прихватити наводи из жалбе браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, да из исказа сведока [REDACTED] јасно и недвосмислено произлази да окривљени није особа која је њему и његовом брату [REDACTED] наредила да се међусобно шамарају и орално задовољавају, а с тим у вези неосновани су и наводи из жалбе браниоца окривљеног да првостепени суд није правилно и законито ценио исказе сведока [REDACTED].

2.3. Истицање погрешне примене материјалног права

Жалбом браниоца окривљеног оспорава се постојање субјективних услова инкриминације, односно оспорава се постојање квалификованог облика виности код окривљеног. Међутим, супротно овим жалбеним наводима, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљеног Милоша Чајевића, те правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, правилно применио кривични закон, с обзиром да су се у радњама окривљеног Милоша Чајевића стекла сва како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим.

3. Разлози за одбијање жалбе Тужиоца за ратне злочине

Ценећи жалбене наводе Тужиоца за ратне злочине, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно утврђеног чињеничног стања у односу на тачку три оптужнице Тужилаштва за ратне злочине, Апелациони суд у Београду исте оцењује неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је из чињенично правног описа радње извршења кривичног дела које је окривљеном Милошу Чајевићу стављено на терет изоставио радњу која се односи на силовање [REDACTED], пре свега ценећи све исказе сведока [REDACTED] дате током поступка, правилно налазећи да су њени искази недоследни у погледу релевантних околности догађаја који је описан у оптужници, а који се на њу односи, будући да је овај сведок приликом давања исказа у предкривичном поступку, дана 20.09.2005. године, пред полицијом Дистрикта Брчко, набројала лица са којима је морала да има сексуалне односе и навела да са “Мишоловком” (Милошем Чајевићем) није спавала, већ да је он лежао поред ње само онако и био мртус пијан, као и да приликом давања исказа у претходном поступку, дана 05.05.2006. године, када јој је памћење свакако било свежије и очуваније, окривљеног Милоша Чајевића није ни поменула приликом набрајања лица која су је силовала у кући у којој је био смештен Интервентни вод, а да је тек у свом исказу у претходном поступку, дана 28.12.2017. године, дакле 25 године после предметног догађаја, изјавила да је међу људима који су је силовали био и Милош Чајевић и да је он то чинио више пута, док је на главном претресу, дана 16.11.2020. године, изјавила да је са Чајевићем имала сексуални однос само једном, када јој је он рекао да оде у другу собу. При том је првостепени суд посебно ценио исказ сведока [REDACTED], дат на главном претресу, дана 16.11.2020. године, у присуству судског вештака психолога Ане Најман, правилно не прихватајући исти, будући да се у

великој мери разликовао од њених ранијих исказа и да је у том исказу потпуно другачије описала на који начин ју је окривљени Милош Чајевић одвео у Брчко, него што је то описала у претходним својим исказима, да се различито изјаснила у погледу сексуалног односа са Милошем Чајевићем у односу на све своје претходне исказе, због чега је правилно првостепени суд њен исказ оценио као недоследан и недовољно поуздан, налазећи да није поткрепљен осталим изведеним доказима и да се битно разликује од њених раније датих исказа.

При том и по оцени овога суда искази сведока Никице Митровића и Драгомира Јаковљевића не потврђују наводе оптужнице у делу у коме се описује силовање [REDACTED] од стране Милоша Чајевића, будући да се сведок Митровић изјашњавао о својим посредним сазнањима, истичући да му је [REDACTED] рекла да је малтретирана од стране Милоша Чајевића, без конкретних детаља, а сведок Јаковљевић је изнео своја сазнања о ономе што му је накнадно [REDACTED] испричала, односно да је била приморавана на сексуалне односе од стране лица која су боравила у кући поред СУП Брчко, не наводећи њихова имена, већ можда надимке којих не може да се сети.

Стога, из доказа изведених током поступка несумњиво произлази да је положај [REDACTED] у кући у којој се налазила био врло тежак и подређен у односу на окривљеног Милоша Чајевића и остале припаднике Интервентног вода у саставу СЈБ Брчко, као и да је, између осталог, била приморавана на сексуалне односе са неким припадницима Интервентног вода, које је прецизно означавала у својим исказима, а што првостепени суд правилно утврђује. Међутим, те чињенице, на које и Тужилац за ратне злочине у изјављеној жалби указује, а које се односе на положај, третман оштећене и стање у коме се налазила за време док је била заточена у кући Реизовића, и по оцени овога суда не доказују да је окривљени Милош Чајевић према [REDACTED] предузео управо радњу силовања, па како Тужилац за ратне злочине суду није предложио друге доказе којима би у том делу на несумњив начин били потврђени наводи оптужнице, то је правилно првостепени суд наведену радњу изоставио из чињеничног описа радњи извршења предметног кривичног дела, а разлози првостепеног суда за овакав закључак изнети у образложењу побијане пресуде потпуно су прихватљиви и за овај суд.

Правилно је првостепени суд поступио када није прихватио предлог пуномоћника оштећене [REDACTED], адвоката Марине Кљајић, као и предлог одбране за извођење појединих доказа, о чему је у образложењу пресуде (страна 49 и 50) дао уверљиве разлоге, које и овај суд у целини прихвата.

4. Оцена одлуке о кривичној санкцији - разлози за усвајање жалбе браниоца окривљеног

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, основано се жалбом браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, првостепена пресуда оспорава због одлуке о кривичној санкцији.

Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном ценио околности које утичу на врсту и висину казне, у смислу одредбе члана 41 КЗ СРЈ, па је правилно од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је отац четворо деце, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио јачину угрожавања оштећених конкретном приликом. Међутим, првостепени суд је поред овако правилно утврђених околности које су од значаја за одмеравање казне, као отежавајућу околност на страни окривљеног ценио и његову ранију осуђиваност, иако је из раније осуде узео као утврђену казну затвора и изрекао му јединствену казну за предметно кривично дело, као и за дело за које је осуђен пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К.бр.22/15 од 12.02.2016. године, која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године.

Стога је Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, ценећи напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности које је правилно првостепени суд утврдио на страни окривљеног, а дајући им адекватан значај, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, и окривљеном Милошу Чајевићу за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, претходно утврдио појединачну казну затвора у трајању од 5 (пет) година, а затим му узео као утврђену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К.бр. 22/15 од 12.02.2016. године, која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, због кривичног дела убиство из члана 47 став 1 Кривичног законика Републике Србије, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју му је урачунао и време проведено у притвору, као и време проведено на издржавању казне по напред наведеној правноснажној пресуди, оцењујући да је ова казна нужна, али и довољна мера кривично правне заштите, сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, а казном затвора у наведеном трајању у потпуности ће се остварити сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Из свих изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је, на основу одредбе члана 459 став 1 и члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Бранислава Муњић,с.р.

Председник већа – судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

